

Написах и поновићу: не могу да сеирим над судбином париске катедрале јер пожалили нису наше светиње док су звери клали иконе и разапињали олтаре, али као хришћанин, православца, светосаваца- не могу да се радујем огњу и лелеку звоника!

Не могу, никако и знам да не може нико од нас, јер народ смо обожен, питом, скочан у туђој невољи и тих у сопственој муци.

Но, не могу ни да разумем тих милион евра датих за обнову Нотр Дама, не могу, вала, јер Богу хвала сакупило се новаца и засијаће богомоља својим сјајем, но ми је жао Самодреже што ћути у подраној мантији, тихује, моли се на пепелишту, крије воштанице од ветрова, чини метанија пред распетим иконостасом, што се ноћ ко скитница у њу склони, што израњавана крвари небом из стотину рана, што се кише гнезде у њој, зимују снегови, коте се погани...

Што се, муеница, толико порадује гласу Србина кад га начује да намах васкрсне онако блага, дивна и гостопримна, па заћути и скамени се, пресхлих очију и увелих образа, као мајка што у црнини за двојицом синова испраћа трећега к браћи, па само развеже мараму да је дотегне, да свеже још један чвор, да га се нагледа ненагледана сиротица...

